

Džon Stivens

Mračni račun

Knjige početka

KNJIGA TREĆA

Prevela
Tatjana Bižić

■ Laguna ■

Naslov originala

John Stephens

THE BLACK RECKONING

Copyright © 2015 by John Stephens

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Mojim sestrama

SADRŽAJ

PROLOG * 9

PRVO POGLAVLJE * Zarobljenica * 11
DRUGO POGLAVLJE * Arhipelag * 19
TREĆE POGLAVLJE * Zgnječeni list * 34
ČETVRTO POGLAVLJE * Čokoladna torta * 43
PETO POGLAVLJE * Većanje * 53
ŠESTO POGLAVLJE * Spona * 67
SEDMO POGLAVLJE * Čarobnjak plaća dug * 79
OSMO POGLAVLJE * Novi svet * 95
DEVETO POGLAVLJE * Vili * 111
DESETO POGLAVLJE * Gozba Grdnog Grge * 129
JEDANAESTO POGLAVLJE * Visoki grad * 145
DVANAESTO POGLAVLJE * Gnezdo * 167
TRINAESTO POGLAVLJE * Izbeglice * 183
ČETRINAESTO POGLAVLJE * Brodar * 200
PETNAESTO POGLAVLJE * Veštičina tajna * 209
ŠESNAESTO POGLAVLJE * <i>Karijadin</i> * 220
SEDAMNAESTO POGLAVLJE * Stvor na obali * 232
OSAMNAESTO POGLAVLJE * Izgubljeno pleme * 247
DEVETNAESTO POGLAVLJE * Razotkriveno proročanstvo * 258
DVADESETO POGLAVLJE * Zatvor * 269

DVADESET PRVO POGLAVLJE * Sud * 284
DVADESET DRUGO POGLAVLJE * Majklova vojska * 299
DVADESET TREĆE POGLAVLJE * Magla i led * 313
DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE * Sunovrat * 326
DVADESET PETO POGLAVLJE * Grozni Magnus plaća račun * 339
DVADESET ŠESTO POGLAVLJE * Održano obećanje, dato obećanje * 364
DVADESET SEDMO POGLAVLJE * Zbogom, doviđenja * 379
IZJAVE ZAHVALNOSTI * 391
O AUTORU * 395

Ema je pesnicama udarala divovskog čoveka u leđa. Izvijala se da ga ogrebe po licu i očima. Bacakala se i ritala ga. Ništa nije pomagalo. Rurk ju je prebacio preko ramena, čvrsto je pridržavajući, i išao je dugim sigurnim koracima prema plamenom portalu usred proplanka.

„Ema!“

„Ema!“

Dva glasa su je dozivala iz tame. Ema je izvijala vrat trudeći se da vidi između drveća oko proplanka. Prvi glas je bio Majklov, njenog brata. Drugi – prvi put ga je čula tek pre nekoliko trenutaka, baš pre nego što je Rurk odbacio čini koje su ga naizgled pretvarale u Gabrijela – drugi je bio glas njene sestre Kejt, koju je mislila da je izgubila zauvek...

„Kejt! Ovde sam! Kejt!“

Ema se izvila da pogleda oko Rurka koliko su blizu portalu, koliko vremena ima...

Prolaz je vodio kroz visoka drvena zalučena vrata obavijena plamenom, a bili su mu dovoljno blizu da Ema oseti vrelinu. Još tri koraka i biće prekasno. Upravo tada se neko pojavio izlazeći između plamenova. Bio je to neki dečak, izgledalo je da je Kejtin vršnjak ili možda malo stariji. Bio je u tamnom ogrtaču, a lice mu je skrivala senka kapuljače. Ema je jedino videla dva zelena oka kako iskre iz te senke.

Zatim je videla pokret njegove ruke...

PRVO POGLAVLJE

Zarobljenica

„Puštajte me napolje! Puštajte me napolje!“

Emu je grlo bolelo od vikanja, a ruke od lupanja po metalnim vratima.

„Puštajte me napolje!“

Trgla se iz sna pre nekoliko sati, sva okupana znojem, s Kejtinim imenom na usnama, i ustanovila da je sama u nekoj nepoznatoj sobi. Nije se čudila što više nije noć i što više nije na proplanku. Nije se čak ni pitala gde je to ona sada. Ništa od toga nije bilo važno. Oteli su je, zatvorenicu je. Mora da pobjegne. Bilo je to sasvim jednostavno.

„Puštajte me napolje!“

Pre svega ostalog – pošto je, naravno, pokušala da otvori vrata i utvrdila da su zaista zaključana – istražila je svoju zatvoreničku ćeliju da proveri ima li u njoj ičega što bi joj omogućilo bekstvo. Nije bilo ničega. I zidovi i pod i plafon bili su od velikih blokova crnog kamena. Kroz tri prozorčića, previsoka da ih Ema dohvati, videlo se samo plavo nebo. Unutra je bio krevet na kome se probudila – u stvari samo madrac i nekoliko pokrivača, i malo hrane: tanjir lepinjica, činijica jogurta i činijica žutosmeđeg humusa, nekakvo

neprepoznatljivo pečeno meso i bokal vode. Ema je hranu i vodu izbacila kroz prozor u nastupu ponosa i besa, a sad se zbog toga kajala jer je bila i gladna i vrlo, vrlo žedna.

„Puštajte... me... napolje!“

Ema se naslonila na vrata, iscrpljena. Želela je da se sroza na pod, zagnjuri lice u ruke i jeca, ali onda je pomislila na Kejt, svoju stariju sestru, na njen glas koji je čula dok ju je Rurk nosio preko proplanka. Njihova sestra vratila se iz prošlosti samo da umre pred njihovim očima. Majkl, iako je čuvar Knjige života, nije mogao da je vrati (zbog toga se Ema pitala čemu onda uopšte imati nešto što se zove Knjiga života). Samo, ona je čula Kejtin glas, a to znači da je Majkl uspeo! Kejt je živa! Pošto je znala da je Kejt živa, negde tamo, nije bilo nikakve šanse, šanse su bile nula nula nula nula nula, da Ema samo sedne i plače.

„PUŠTAJTE... ME... NAPOLJE!“

Čelom je i dalje pritiskala hladna metalna vrata, vrišteći na njih. Osećala je kako podrhtavaju dok je lupala u njih pesnicama.

„PUŠTAJTE... ME!“

Ućutala je, zadržavajući dah. Sve vreme dok je vrištala i lupala u vrata, odgovarala joj je potpuna, zaglušna tišina. Sad je čula korake. Čuli su se vrlo slabo, odnekud ispod nje, ali postajali su glasniji. Ema je uzmakla od vrata tražeći pogledom neko oružje i ljuteći se ponovo na sebe što je izbacila bokal kroz prozor.

Koraci su sad postali sasvim glasni, prerasli u teško ritmičko tup, tup, tup. Ema je rešila da kad se vrata otvore jurne pored onog ko ih bude otvorio, ma ko to bio. Zar nije Majkl uvek pričao o elementu iznenađenja? Kad je samo palac na nozi ne bi toliko boleo. Bila je skoro sasvim sigurna da ga

je polomila ritajući ta šugava vrata. Koraci su stali i čulo se struganje reze. Ema se napregla, spremna da jurne.

Vrata su se otvorila, Rurk se sagnuo ispod nadvratka i sva Emina smišljanja kako da pobegne prosto su razvejana. Taj divovski čovek tako je potpuno ispunio vrata da ni muva ne bi uspela da se provuče pored njega.

„Čoveče, kakvu ti larmu dižeš.“

Imao je na sebi dugački crni kaput s visokim krznenim okovratnikom i postavljen krznom, crne čizme skoro do kolena i smeškao joj se, pokazujući beskrajni niz krupnih belih zuba. Koža mu je bila glatka i bez ožiljaka, opekotine koje je zaradio u vulkanu i koje je Ema videla kad ju je šćepao na proplanku bile su izlečene bez traga.

Ema je osećala zid iza leđa. Primorala se da pogleda uvis, pravo Rurka u oči.

„Gabrijel će te ubiti“, rekla je.

Div se nasmejao, zabacujući glavu kao što rade ljudi u filmovima kad se smeju. Smeh se orio i odzvanjao od plafona.

„Dobro jutro želim i ja vama, mlada damo.“

„Gde sam? Koliko sam dugo ovde?“

Sad kad je Rurk stajao ispred nje, tako da praktično nije imala nikakvog izgleda za beg, Ema je želela odgovore do kojih joj prethodno nije bilo stalo.

„Ah, tek od sinoć. Što se tiče toga gde si: na kraju sveta, a sve oko tebe je pod činima. Tvoji prijatelji bi mogli da prođu i na milimetar odavde a da ne znaju. Niko te neće spasti.“

„Ha! Tvoje glupe čini neće sprečiti doktora Pima. Dovoljno je da uradi *ovo*“ – Ema je pucnula prstima – „i sve će se ovo raspasti.“

Rurk joj se osmehnulo i Ema je prepoznala onaj osmeh kojim se odrasli smeškaju deci kad ih ne shvataju ozbiljno.

Da je kojim slučajem mogla da dohvati Rurkovo lice, Ema bi ga tresnula pesnicom.

„Meni se sve čini, curice, da ti precenjuješ svog čarobnjaka, a potcenjuješ mog gospodara.“

„O čemu ti to pričaš? Glupi Grozni Magnus je mrtav, doktor Pim nam je rekao.“

Rurk se opet osmehnuo tim osmehom koji je Emi išao na živce.

„Bio je mrtav, mala, ali više nije. Moj gospodar se vratio. Trebalo bi to da znaš. I sama si ga videla.“

„Ne, nisam...“

Ema začuta usred reči. U glavi joj se pojavila jedna slika od sinoć – onog zelenookog dečaka kako izlazi iz plamena. S tom uspomenom kao da je došla i nekakva senka i pala preko nje. Borila se da je zbaci, govorila je sebi da je to nemoguće, taj dečak ne može da bude Grozni Magnus!

Rurk reče: „Znači, sećaš se.“

Glas mu je zvučao pobednički; ali ako je očekivao da se ta mršava, iscrpljena devojčica tog trenu slomi, da se skupi, rasplače i preda, grdno je pogrešio. Ema je, pre svega ostalog, bila borac. Odrasla je boreći se, iz godine u godinu, iz sirotišta u sirotište, boreći se za sitnice i za krupne stvari, za peškir u kome nema rupa, za madrac u kome nema buva, tukući se s dečacima koji su zadirkivali Majkla, i s devojčicama koje su zadirkivale Majkla, i umela je da prepozna siledžiju čim ga vidi.

Podigla je glavu i stisnula šake kao da će se tog trenu potući s njim.

„Lažeš. Mrtav je.“

„Nije, mala. Grozni Magnus je živ. Zahvaljujući tvom bratu.“

Uprkos tome što je bila besna, Ema je osećala da Rurk govori istinu. Samo što to nije imalo nikakvog smisla. Zašto

bi Majkl to uradio? Zatim joj je sinulo: tako je Majkl vratio Kejt. Bila je to cena koju je platio. Shvativši kakav je teret Majkl uzeo na sebe da bi Kejt živela, kakvu će krivicu drugi bacati na njega jer je pustio Groznog Magnusa da se obruši na svet, Ema oseti navalu silne ljubavi prema bratu i ta joj je ljubav dala snagu. Uspravila se još malčice više.

„Zašto onda tvoj glupi gospodar nije došao ovamo? Je l' ga strah?“

Rurk je prostreli pogledom, a onda reče kao da se rešio: „Dođi sa mnom.“

Okrenuo se i izašao, ostavljajući otvorena vrata. Ema je ostala prkosno da stoji, jer nije htela da uradi ništa što je Rurk predložio, ali onda je shvatila da ništa neće postići stojeći u ćeliji, pa je požurila za njim. Odmah ispred njene ćelije bilo je stepenište koje je vijugalo naniže. Čula je Rurkove korake kako se udaljavaju niz stepenište. Dakle u kuli je. Toliko je ionako već bila naslutila. Pošla je dole. Na svakom spratu prolazila je pored gvozdениh vrata kao što su bila i ona na njenoj ćeliji i pored prozora u nivou njenih očiju. Kroz njih je, dok je kružila niz kulu, videla more krševitih planina pod negom kako se prostiru na sve strane.

Gde je to ona?

Stepenište se završavalo u hodniku od istog grubog crnog kamena od koga je bila i kula. Rurk je skrenuo desno ne potrudivši se da sačeka Emu. Naslutivši priliku, Ema skrenu desno, ali se pred njom našoše dva žutooka, u crno odevena *morum kadija*. Svejedno da li ih je Rurk tu bio postavio ili ne, stvorenja kao da su čekala upravo nju. Probadala su je pogledom, a njihov truli zadah ispunjavao je hodnik. Ema je sa stidom osetila kako joj strah raste u grudima.

„Ideš li?“ razlegao se hodnikom Rurkov podrugljivi glas. „Ili treba da te vodim za ruku?“

Ljuta na sebe što je takav slabić, Ema potrča za Rurkom, grizući usnu da se ne bi rasplakala. Obećala je sebi da će biti svedok kad Gabrijel konačno bude otkinuo Rurku tu njegovu glupu ćelavu glavu.

Irac ju je čekao na vratima koja su vodila napolje.

„Znam šta hoćeš od mene“, rekla je kad mu je prišla. „Hoćeš da ti pomognem da nađeš poslednju knjigu. Kejt ima *Atlas*, Majkl *Letopis*, ili šta već ono beše. Znam da je poslednja moja.“

Nije bila sigurna zašto je to rekla, osim što je mrzela što su je uplašila samo dvojica kričavaca – videla je ona njih već na stotine, ovi su samo iskrslili iznenada – ali još više od toga, htela je da dokaže Rurku da ona nije tek tamo nekakva najobičnija klinka, nego da zna nešto važno.

Rurk je gledao odozgo u nju. Ćelava glava ocrtavala mu se naspram savršeno plavog neba.

„Znaš šta je ta poslednja knjiga?“

„Znam.“

Rurk je stajao i ćutao. Ledeni vetar ulazio je u hodnik, ali Ema je stajala mirno, ruku spuštenih niz bokove. Pre bi crkla nego što bi priznala da joj je hladno.

„To je Knjiga mrtvih, ali neću da ti pomognem da je nađeš. Možeš lepo odmah da zaboraviš na to.“

„Trudiću se da nekako savladam svoje razočaranje. Ipak, možeš bar da zoveš knjigu njenim pravim imenom, *Mračni račun*. Osim toga, grešiš: naći ćeš nam je. Mada ne odmah. Grozni Magnus ima neke preče planove. Pitala si gde je. Dođi.“

Pošao je napolje, a Ema za njim, iako je opet bila ljuta na sebe zato što ga je poslušala.

Išli su kamenim grudobranom kojim je bilo ograđeno veliko četvrtasto dvorište s jedne strane tvrđave – verovatno prednje. Kad se osvrnula, Ema vide tvrđavu kako se uzdiže,

crna i masivna, s kulom u kojoj je bila zatvorena uperenom kao kvrgavi prst u nebo. U dvorištu ispod Eme bilo je tridesetak ili četrdesetak bauka i kričavaca. Doktor Pim i Gabrijel bi s njima lako izašli na kraj.

Ipak, Ema je osećala kako je samopouzdanje napušta.

Tvrđava je bila sagrađena na stenovitom uzvišenju koje se uzdizalo usred doline okružene planinama sa svih strana, a Ema je s grudobrana videla kilometrima u daljinu. Gabrijel i ostali morali bi najpre da otkriju gde je, zatim da pređu te silne planinčuge, a čak ni tada ne bi mogli neprimećeni da priđu tvrđavi.

Rurk je stao na zaokretu zida i pozvao je rukom da priđe. Ema je prikupila snagu da sakrije strah.

„Pre četrdeset godina“, rekao je divovski čovek, „Pim i ostali iz čarobnjačkog sveta napali su mog gospodara. Mislili su da su ga nadjačali. Potukli. Samo što on ima moći o kojima njegovi neprijatelji pojma nemaju, kao što će ubrzo saznati.“

Dao joj je znak da pogleda dole u dolinu. Ema se dlanovima osloni na grubi kameni zid i nagnu da izviri preko njega.

Na trenutak uopšte nije shvatila u šta gleda. Zatim se, uprkos svim obećanjima koja je dala sebi da neće pokazati da se boji, zagrcnula. Jer ono što je mislila da je mračna šuma kojom je dolina obrasla bilo je živo, kretalo se. Kako joj se svest o onome u šta gleda menjala, Ema je postajala svesna i zvukova: udaljenog zveketa i udaraca čekićima, povička, dubokog, ritmičnog dobovanja bubnjeva. Širom doline gorele su vatre i crni dim se izvijao u vazduh. Ono za šta je Ema mislila da je drveće uopšte nije bilo drveće, nego bauci i kričavci i ko zna šta sve još, na hiljade i hiljade njih.

Gledala je pod sobom čitavu vojsku.

„Grozni Magnus“, rekao je Rurk glasom koji je podrhtavao od najčistijeg životinjskog uzbuđenja, „polazi u rat.“

DRUGO POGLAVLJE

Arhipelag

„Brže, deco! Nema mnogo vremena.“

Kejt i Majkl hitali su s čarobnjakom uskim vijugavim uličicama. Dan, topao i sunčan do pre samo nekoliko minuta, zamračili su sada tamni oblaci, a hladni vetar zavijao je u prolazima, podižući kovitlace prašine.

„Kuda idemo?“, pitao je Majkl, zadihan. Noge su mu topotale po kaldrmi, torba u kojoj je nosio *Letopis* uvezan u crvenu kožu, ova nova koju mu je vilin-princeza Vilamena dala umesto one bez koje je ostao u vulkanu, lupkala ga je po boku.

„Do mosta koji smo prešli sinoć“, rekao je doktor Pim. „Moja prijateljica gradi portal.“

„Kuda vodi taj portal?“, pitala je Kejt.

„Na sigurno“, odgovorio je čarobnjak, pa dodao, misleći možda da je to rekao dovoljno tiho da ga oni ne čuju: „Nadam se.“

„Ali Ema...“

„Poslali smo vesti. Ništa drugo ne možemo da uradimo. Sad brže.“

Gradić kroz koji su trčali činio je skup kuća sa zabatima i radnjica, ugnežden uz obalu Dunava, nešto zapadnije od

Beča. Gradić je pripadao čarobnom svetu i nije bio ucrtan ni na jednu kartu, ni u jedan atlas; bio je skriven, nevidljiv, da bi se u njemu sačuvali malobrojni izabrani. Kejt je mislila da je to četrnaesto ili petnaesto (malo se zabrojala i nije više znala sasvim tačno) takvo mesto u kome su Majkl, ona i čarobnjak bili u poslednja tri dana, otkad je Ema oteta, a oni pobešli iz vilin-šume na dnu sveta. U jednom selu nedaleko od Meksiko Sitija razgovarali su s tri slepa čarobnjaka koja su znala svaku reč još pre nego što bi je deca izgovorila; sedeli su u jednom zadimljenom restoranu u Moskvi, u kome su patuljci u visokim crnim čizmama i košuljama rubaškama nosili na srebrnim poslužavnicima lončiče s vreloom kafom; bili su u jednom plovećem selu na Južnom kineskom moru, gde su videli nekakve avetinjske sjajeće oblike – vodene duhove, rekao im je čarobnjak – kako noću u pramičcima lelujuju po površini vode; i u jednom selu u snegu u Andima, gde je vazduh toliko redak da su jedva mogli da dišu; i u jednoj isturenoj ribarskoj naseobini u Novoj Škotskoj, gde je i kiša mirisala na ribu; i u školi čarobnjaštva usred afričke ravnice spečene suncem, gde su dečaci i devojčice mlađi od Majkla, obrijanih glava, u svetložutim haljinicama, trčali i smejali se, dobacujući se loptama plavozelene vatre.

Svuda gde bi došli, saopštavali su istu poruku: Grozni Magnus se vratio, čuvajte se.

I svuda su postavljali ista dva pitanja: Jeste li videli našu sestru? Jeste li videli naše roditelje?

I svuda su dobijali isti odgovor: Ne.

Onda su juče – ili je to bilo danas? Teško je bilo ne izgubiti račun o vremenu kad tako skaćete s kraja na kraj sveta i u tren oka preskoćite iz podneva u gluvu noć – dospeli u jedan gradić na australijskoj obali gde su se talasi razbijali u dugim plavobelim lukovima na zlatnom žalu i čiji su stanovnici

izgleda bili podjednako predani jedrenju na talasima koliko i magiji. Otišli su tamo da se vide s jednim prijateljem doktora Pima, mršavim čarobnjakom zboranim od sunca koji je svuda išao bosonog i koji je zvao Majkla drugar. Postavili su mu ista pitanja kao i svima, i dobili od njega isti odgovor, kad je odjednom horda kričavaca u crnom iskrsla usred gradića s isukanim mačevima, ledeći svojim kričanjem krv u žilama svima redom. Doktor Pim je smesta otvorio portal u dnevnoj sobi svog prijatelja i povukao decu kroz iskričavu zavesu vazduha iako su se oni bunili da mogu da pomognu...

„Ne možete. Zapravo, samim tim što ste ovde dovodite druge u veću opasnost.“

...i već trenutak zatim stajali su pored tamnoplavih voda Dunava.

Iznureni i uzdrmani otišli su kod prijateljice doktora Pima, veštice smrknutog lica s kratkom crnom kosom začesljanom ravno uz glavu, i pošto su popili nekoliko šolja jakog čaja i postavili svoja pitanja na koja su dobili opet isti odgovor (Ne.), Kejt i Majkla su poslali u veštičinu baštu – uz upozorenje da neke biljke tamo hoće da ugrizu – dok su dvoje odraslih ostali da porazgovaraju.

Nisu tu proveli ni sat vremena kad je doktor Pim žurno izašao iz kuće dozivajući decu.

„Zašto trčimo?“ pitao je Majkl. „Zar ne možeš da otvoriš portal bilo gde?“

„Ne“, odgovorio mu je čarobnjak, „ali ovo nije pravi trenutak za objašnjenja.“

„Zašto se onda ne poslužimo *Atlasom*?“ predložila je Kejt. Nije više bilo nimalo sumnje u to da čarolija *Atlas*a živi u njoj i da Kejt može da je prizove kad god joj je volja da bi putovala i kroz prostor i kroz vreme. „Mogu da...“

„Ne! Jedino ako nema baš nikakve druge mogućnosti. Suviše je opasno!“

Kejt je taman htela da kaže kako i njihov trenutni položaj izgleda prilično opasno, kad jedan *morum kadi* raspara vazduh svojim kričanjem i Kejt i Majkl se ukipiše u mestu. Ništa oni tu nisu mogli. Oboje su znali kako da savladaju strah koji čoveka hvata kad čuje kričavce, ali trebalo im je vremena da se pripreme, a ovaj krik ih je zatekao iznenada, i to odnekud iz blizine.

Tada Kejt vide kako se čarobnjak okreće, crtajući rukama šare u vazduhu, i ulica iza njih se uzdiže kao talas baš kada su dva kričavca jurnula oko ugla. Bili su svega nekoliko metara daleko, Kejt im je čak videla žute užagrene oči, ali kočke kojima je ulica bila kaldrmisana odjednom su se naslagale u zid koji se dizao sve do krova kuća s obe strane i upravo u trenu kad bi ih stvorenja sustigla, Kejt i Majkl se nađoše bezbedni iza čarobnjakovog zida, osluškujući kako s druge strane po njemu zveče i grebu mačevi čudovišta.

„Dođite“, rekao je doktor Pim i povukao ih za sobom.

Jedan blok kuća dalje izbili su iz spleta uličica pravo na reku, a preko nje se pružao pešački most. Na početku mosta stajala je crnokosa veštica, lica još neveselijeg i smrknutijeg nego pre.

„Je li spremno?“, upitao ju je doktor Pim.

„Portal je otvoren“, odgovorila mu je veštica. U njenom engleskom čuo se strani naglasak, a reči je izgovarala s velikom silinom, izbacujući svaku kao topovsko đule, kao da je rešila da je hitne što je dalje moguće. „Odvešće vas do San Marka. Otuda možete brodićem.“

„To je u redu. Doviđenja do sutra.“

„Doviđenja.“

„Ne zaboravi...“

„Da zatvorim prolaz za vama. Znam. Brzo. Samo što nisu stigli.“ Zatim joj na trenutak pogled pređe na Kejt i njenog brata i lice joj omekša sasvim, sasvim, sasvim malčice. „Naći ćemo vašu sestru i roditelje. Vaša porodica nije izgubljena. Idite sada.“

Zatim ih je doktor Pim povukao za sobom na most. Kejt je čula sitno talasanje vazduha, gotovo kao komešanje vode ispod. Uхватила je brata za ruku. Prethodnih dana prošla je kroz toliko portala, kroz dim od koga se nije gušila, kroz plamen koji nije ostavljao opekotine, kroz vodopade, kroz zrak svetlosti, ali uvek je, obavezno, držala Majkla za ruku. Toliko je mnogo izgubila, ne dolazi u obzir da ostane i bez njega.

Kričanje kričavaca bilo je sad bliže i glasnije, ali Kejt se nije osvrnula i nije odvajala pogled od treperave zavese vazduha; doktor Pim ih je poveo kroz nju, a Kejt je stegla Majkla za ruku još jače i zatvorila oči pre nego što će osetiti poznato kovitanje u stomaku, u ušima joj je zahujalo kao da juri kroz nekakav tunel, a onda pucnulo, i nastupila je tišina.

Ili ne baš tačno tišina, jer talasići su blago zapljuskivali obalu, i galebovi su kričali negde iznad glave. Kejt je osetila sunce na licu i otvorila oči. Plavo vodeno prostranstvo pružalo se pred njima i ona načas pomisli da su se vratili u Australiju. Onda je videla da je obala od glatkog sivog i crnog kamenja.

Pogledala je u Majkla. „Dobro si?“

Klimnuo je glavom i izvukao ruku iz njene. „Da.“

„Imaš li pojma gde smo?“

Majkl slegnu ramenima. „Valjda će nam doktor Pim reći.“

Čarobnjak se već bio udaljio niz obalu, zaputivši se ka drvenom molu uz koji je bilo privezano desetak oronulih brodića, kojima su niz bokove visile crne ribarske mreže. Kejt je pažljivo proučavala brata. Majkl je skinuo naočari i brisao

ih krajem košulje. Poslednjih dana bio je nekako neobično tih. Kejt je to shvatala, naravno. Krivio je sebe zbog toga što se Grozni Magnus vratio i što je Ema oteta. Kejt je pokušala da mu kaže da je samo uradio ono što je morao i da je i ona kriva podjednako koliko i on.

„Ma nemoj?“, odgovorio je kad mu je to natuknula.
„Kako to?“

„Pa tako što sam umrla.“

Bila je mrtva, pa ju je Majkl vratio pomoću *Letopisa*, Knjige života, ali da bi to uradio, morao je najpre da oživi Groznog Magnusa, koji je odmah, uz pomoć svog sluga Rurka, ugrabio Emu. Majkl je dakle uradio to što je uradio samo zato što je ona dozvolila sebi da pogine. To je htela da kaže.

Nije krivica samo tvoja, zajednički je snosimo, to je name-ravala da prenese bratu.

Samo što nikako nije mogla da se otrese pomisli da ima tu još nečega, nečega što joj Majkl nije ispričao. Kakva se to ogradna isprečila između njih?

Nekoliko minuta kasnije našli su se na jednom brodiću, o čije su se korito razbijali talasići – pljas, pljas, pljas – a oba jedra se, razapeta, nadimala na vetru. More je svuda oko njih bilo istačkano ostrvima. Kejt je morala obema rukama da drži kosu da je vetar ne bi šibao njome po licu. Majkl i ona sedeli su na klupi na sredini brodića, sa ispresavijanim mrežama pod nogama. Čarobnjak je sedeo preko puta njih dvoje, a kapetan je bio na krmi, s jednom rukom nehajno oslonjenom na kormilo. Brodić je mirisao na ribu i so. Doktor Pim je rekao da putovanje ne bi trebalo da potraje duže od sat. Kejt je, po mirnom moru i brzini kojom je brodić klizio po

njemu, pretpostavila da je vetar u njihovim jedrima čarobnjakovo delo.

„Hteo bih oboma da vam zahvalim na strpljenju“, rekao je doktor Pim, podižući glas da nadjača vetar. „Znam da vam u poslednje vreme nisam pružao mnogo objašnjenja, ali bilo je važno da se krećemo što brže i prevalimo što je moguće veći prostor. Zbog toga sam i poslao ostale.“

Pod tim „ostali“ doktor Pim je mislio na Gabrijela i vilenjake. One noći kad su Kejt i Majkl otišli s čarobnjakom s Antarktiku, Gabrijel i dve grupe vilenjaka takođe su se zaputili u potragu za Emom i da pronesu kroz magični svet vesti da se Grozni Magnus vratio. Kejt se pitala je li iko od njih saznao nešto o Emi.

„Sad je kucnuo čas za sledeću fazu“, rekao je doktor Pim.

„O čemu govoriš?“, povikala je Kejt. „Sledeća faza je da spasemo Emu!“

„Naravno, to nam je prvi i najvažniji cilj, ali čak i kad spasemo vašu sestru, nešto mora da se preduzme s obzirom na povratak Groznog Magnusa. To je isto deo moje poruke. Za otprilike jedan dan sve rase čarobnog sveta koje podržavaju našu borbu, vilenjaci, patuljci i ljudi, poslaće ovamo svoje predstavnike da bismo smislili kakva će nam biti strategija.“

„Hoćeš da kažeš da ćeš povesti rat?“, pitao je Majkl.

Čarobnjak je odjednom izgledao vrlo star i umoran. „Dečko moj, ako išta možemo da pročitamo iz ovih nedavnih događaja, onda je to činjenica da je rat već počeo.“

„Gde smo mi sad?“, pitala je Kejt. „Kuda idemo?“

„Ovo je“ – čarobnjak je pokretom ruke obuhvatio more i ostrva oko njih – „Arhipelag, skup od dvadesetak ostrva koja se, nevidljiva spoljašnjem svetu, nalaze usred srede Mediterana. Svako ostrvo je drugačije: neka su zavičaj patuljaka, neka vilenjaka, na nekima ne živi niko osim krilatih vila, ili

divova, ili zmajeva. Što se nas tiče, mi idemo tamo“ – pokazao je jedan zeleni brežuljak u daljini. „Altre Teros, koji se još zove Loris ili Ksialtan. To je naš najveći grad, s najbrojnijim magijskim stanovništvom, i po mnogo čemu je samo srce našeg sveta. Nadajmo se da ćemo tamo naći odgovore i pomoć za kojima tragamo.“

Začutili su. Kejt je odustala od pokušaja da obuzda kosu, pa se umesto toga sva unela u to da sačuva ravnotežu u brodiću koji se ljuljao. Takođe se trudila, kao i u svakom trenutku zatišja u ova prethodna dva dana, da ne misli na Emu, da se ne pita da joj sestrice nije povređena i preplašena, niti hoće li je ikada ponovo videti, jer ako bi se prepustila takvim mislima, samo bi propala u rupetinu strašne brige i griže savesti, a to nije vodilo nikuda osim u još goru brigu i grižu savesti.

Radije je razmišljala o roditeljima i poruci iz koje je Majkl saznao da su umakli i da su u potrazi za poslednjom Knjigom početka. Roditelji su im bili zarobljenici Groznog Magnusa deset godina. Kako su pobjegli? Da li im je neko pomogao? Ako jeste, ko je to bio? Zašto su otišli da traže poslednju knjigu umesto da pokušaju da pronađu nju i njenog brata i sestru? Ima li to neke veze s očevim upozorenjem da ne smeju da dozvole doktoru Pimu da spoji sve tri knjige? Deca to nikako nisu mogla da znaju, jer upozorenje nisu dobila od oca, nego od njegove utvarne prikaze koja je izašla iz staklene kuglice kada ju je Majkl razbio, a taj duh se rasplinio pošto ih je upozorio, ne davši im nikakvo objašnjenje. Ovaj deo poruke deca nisu prenela doktoru Pimu, ali su među sobom vodili beskrajne i besplodne rasprave o tome šta je sve to moglo da znači. Kejt se zalagala da otvoreno pitaju čarobnjaka, ali Majkl je odbio, rekao je da prethodno moraju više da saznaju, a pošto je poruka stigla Majklu, Kejt se povinivala.

Posmatrala je starog čarobnjaka. Još je bio u istom iskrzanom odelu od tvida, okvir naočara i dalje mu je bio iskrivljen i zakrpljen, samo što su sad još i stakla bila isprskana kapljicama morske pene, a sedu kosu, uvek neočešljanu, nosio je vetar na sve strane. Pogled na njega ju je tešio. Doktor Pim je bio njihov prijatelj.

Zašto se onda nije jače potrudila da ubedi Majkla da mu ispričaju šta im je otac poručio? Da nije ipak nekim svojim delićem sumnjala u starog čarobnjaka?

Približavali su se ostrvu, pa se Kejt pribra, izranjajući iz razmišljanja. Obavijeno vencem veličanstvenih belih litica, ostrvo se uzdizalo nad njima. Iza litica je bujalo zelenilo, a u središtu ostrva stajala je jedna strma planina niz čije su se obronke spuštali oštri grebeni. Kejt nije videla ni traga od grada ili naselja.

„Mi dolazimo s vetrovite strane“, rekao je čarobnjak, „a grad Loris je u zavetrini, gde se litice spuštaju do vode.“

Dok je on to govorio, brodić se zanese i Kejt i Majkl se uhvatiše za bok korita. Sad su videli i druge brodiće, stare ribarske barčice kao ta kojom su i sami plovili, škune čija su posada bili mrgodni mornari patuljci, jednu hitru malu lađu ukrašenu kitnjastim cvetnim crtežima kojom je upravljao vilenjak – izgledalo je da peva jednom jatu delfina, dok je istovremeno kormilario i češljao dugu kosu, a kad ih je ugledao, mahnuo im je i uputio im pomalo čudnovat pozdrav: „La-la-lo!“

Kejt je čekala da njen brat kaže nešto o tome kako su vilenjaci potpuno smešni, ali Majkl je ćutao.

Dok su obilazili ostrvo, deca videše da se litice zaista postepeno spuštaju ka vodi i pred njima se otvori luka. Ostrvo kao da je pružalo dve duge kamenite ruke u čiji su zagrljaj uplovili, zalazeći u mirnu plavu vodu. Kamena pristaništa

i drveni molovi stršali su kao krnjavi zubi, a na desetine brodića bilo je ili privezano uz njih ili je spretno plovilo oko njih. Sve zajedno stvaralo je utisak živog posla i trgovine, jer su brodići donosili ogroman ulov ribe, a drugi tovore razne robe, i na sve strane odzvanjalo je dozivanje i povici uposlenog sveta.

Iza luke je bio uzak pojas obale, a onda su se uzdizale visoke bele zidine koje su opasivale grad, sagrađene vrlo davno radi odbrane, bez sumnje, ali kapija je sad bila širom otvorena, a sa vrha zidina slivali su se vodopadi cveća. Gusto zbijene gradske kuće od belog kamena pele su se uz obronak, ali Kejt je pažnju privuklo jedno zdanje u samoj zaleđini, prislonjeno uz liticu. Dok je sve ostalo u gradu bilo od istog belog kamena, ta je građevina bila od rumenog, i vrlo masivna; nadnosila se nad gradom kao kakvo pribežište džinova.

Kejt je bila sasvim ubeđena da je ta rumena tvrđava njihovo odredište.

Čarobni vetar sad je prestao da im duva u jedra i brodić je klizio ka kamenom pristaništu gde je ostalo slobodno samo još jedno privezište. Dok su se približavali, deca razabraše jednu nisku zdepastu priliku koja je stajala uz privezište i vikala na nekog ribara koji je upravo hteo tu da pristane: „Ko sam ja?! Ja sam ti druškan koji će ti potopiti tu tvoju bušnu kadu koju zoveš čamcem ako ne odmagliš! Ovo mesto ovde je nekom namenjeno!“

Da bi potkrepila svoje reči, razvikana prilika je izvukla iz pojasa blistavu sekiru i zavatlala njome ka ribaru, koji na to žurno zavesla nazad.

Prepoznavši glas i lice tog niskog stvora, Kejt se obradovala prvi put posle mnogo dana. U istom trenutku Majkl skoči, skoro preturivši brodić, i zavika: „To je kralj Robi! Kralj Robi! Kralj Robi!“

Sad je već i kralj patuljaka prepoznao njih, pa je zamahao obema zdepastim rukama osmehujući im se od uva do uva.

„Vas dvoje ste radost za moje oči! Dajte da vas dobro pogledam.“

Deca su izašla na kameni dok, pa ih je Robi Maklor, kralj patuljaka oko Kembriđž Folsa, čvrsto zagrlio i izljubio u oba obraza grebući ih gustom bradom.

„Lepša si nego ikad“, rekao je Kejt, „ako je to uopšte moguće. A ti“ – okrenuo se Majklu – „nisi više ono balavo žgepče koje sam video o Božiću! Kladio bih se u bradu da se nešto ispodešavalo! Istinu govori, odmah!“

„Veličanstvo“, reče Majkl s očiglednim zadovoljstvom što se ponovo sastao sa starim prijateljem, „doživeli smo pravu pustolovinu. Borio sam se malo sa zmajem, mada zbilja to i nije vredno neke priče, a imao sam i malecku ulogu u jednoj opsadi...“

„Zaljubio si se, je l' tako? Nemoj meni da mažeš oči, momče!“ Kralj Robi pripreti Majklu prstom. „Nemoj ni da pokušaš da kriješ od Robija Maklora! Kako je ime toj patuljčići srećnici?“

Kejt je gledala Majkla kako crveni kao paradajz i zamuckuje: „Ovaj... pa... ja...“

Patuljak prasnu u smeh i pljesnu ga po ramenu. „Samo te malo peckam. Nema ništa loše u tome da se zaljubiš u ljudsku curicu. Sigurno se nisi zaljubio u vilenjakinju, pa zar ne?“

Kejt, koja je znala ponešto o priči s princezom Vilamenom, i koja je znala da Majkl nosi u torbi pramen njene kose boje sunčeve svetlosti, vezan srebrnom mašnom, gledala je kako joj brat crveni još jače.

„Vilenjakinju“, kazao je. „Pih.“

Kralj patuljaka uhvati zatim jednom malom ali snažnom rukom Majkla, a drugom Kejt za rame, tako jako da ih je

gotovo zbolelo. „Znam da znate, ali svejedno ću vam reći, jer važno je kad se nešto izgovori naglas. Naći ćemo vašu sestru. Ni ja, Robi Maklur, niti ijedan od mojih patuljaka nećemo imati počinka dok ona ne bude slobodna.“ Malo je razmislio pa dodao: „Osim Hamiša. Ta ništavna gnjida ničim se i ne bavi osim počinkom. I jelom i pićem, doduše. Ma zapravo svime osim radom i kupanjem. Svejedno“ – stegnuo ih je oboje još jače – „vratićemo je kući. Dajem vam časnu reč.“

Kejt je osetila kako joj suze naviru na oči i silovito je zagrlila kralja patuljaka.

„Ne brini se, ne brini, curo“, mrmljao je kralj Robi tapšući je po leđima.

Doktor Pim, koji je ćutao dok su se stari prijatelji ovako pozdravljali, sad reče: „Veličanstvo, putovali smo bez predaha već neko vreme, siguran sam da su deca premorena. Trebalo bi da ih odvedemo u njihove sobe.“

„Imaš pravo“, reče kralj patuljaka. „Ovuda.“

Pošli su s pristaništa preko obale, pa između sveta koji je mileo tamo i ovamo kroz zidine, i konačno ušli u sam grad. Uzane uličice vijugale su uzbrdo, savlađujući uspon nizovima širokih niskih stepenika. Izbliza se pokazalo da beli kamen od koga je bilo napravljeno baš sve u gradu – kuće, ulice, zidovi oko bašta, kupatila za ptice – nije ravnomerno beo, nego je prošaran mrljicama i žilama sivog i crnog. Prolazili su pored patuljaka, ljudi i vilenjaka koji su trgovali, čistili kuće, jeli u kafeterijama – a Kejt je osećala kako se pogled za pogledom okreće ka njima.

Zar svi znaju ko smo?, pitala se Kejt. Ili se možda samo njih dvoje ovde razlikuju od ostalih?

„Stigao sam sinoć“, govorio je kralj Robi čarobnjaku. „Sve je kao što si tražio.“

„Hvala ti“, rekao je doktor Pim. „Reci mi, je li bilo vesti o kakvim napadima?“

Njih dvojica su išli jedan korak ispred Kejt i Majkla.

„Jeste. Dva danas, jedan iz Južne Amerike, jedan s Roga Afrike. Otkud si znao?“

„Imali smo i mi neprimljiva usput.“

„Počinje, dakle. Ovo su prve kapi pred oluju. Samo kako je, kog đavola, ovoliko jak? Nije ranije bio ni upola ovoliko smeo – da zarati s celim svetom!“

„Izgleda zaista da je pronašao neki nov izvor moći. Strahujem i da pomislim šta bi to moglo biti. Je li ti stigao ikakav glas od Gabrijela i ostalih?“

„Ne.“

Kralj Robi i čarobnjak su razgovarali i dalje, ali ih Kejt nije više slušala. Čula je ono što je htela da zna. Emu nisu našli.

Obišli su oko jednog ugla i stigli do kraja ulice. Kejt je ugledala rumenu tvrđavu koju je spazila još s brodića. Osim ogromnosti i te žive rumene nijanse kamena, najupečatljivije je bilo to što je tvrđava izgledala kao da je sagrađena od nasumice nabacanog kamenja. Pročelje je bilo istrzano i isprekidano, iz krova su nicala kupole, kule i pergole raznih oblika i veličina, posvuda je bilo na desetine balkona, kolonada i lukova; bila je to jedna džinovska papazjanija, a ipak je u njoj bilo nekakve čudne, gotovo savršene lepote, kao u komplikovanom i prirodnom rastenju cveta.

Nije to još bilo sve: u toj tvrđavi živelo je nešto moćno. Kejt je osetila treperenje u grudima još kad ju je ugledala s brodića, a sada, izbliza, znala je sasvim zasigurno. Rumena tvrđava podignuta je da bi nešto čuvala i branila. Samo šta?

Prošli su kroz jedna zasvođena vrata, na kojima im salutiraše dva naoružana stražara, jedan čovek i jedan patuljak. Zatim su se našli u hodniku ispod tvrđave.

Čarobnjak zastade. „Ovo je Rumena tvrđava. Kad mi iz magičnog sveta hoćemo da se sastanemo, okupljamo se ovde. U ovoj tvrđavi se čuva najveća magijska biblioteka koja postoji, kao i bezbrojna druga blaga i tajne. Ovo je delom muzej, delom visoko učilište, delom palata za većanja. Na gornjim spratovima su vrlo udobne sobe za goste. Rezervisao sam dve za vas.“

„Šta je tamo?“, pitala je Kejt pokazujući zelenilo koje se videlo na kraju hodnika.

„Vrt“, rekao je čarobnjak. „Tvrđava je sagrađena oko njega. Kasnije ću vas provesti.“

Ovde je, unutra, mislila je Kejt. Ne znam šta je, ali osećam, ovde je.

Pozdravili su se s kraljem Robijem, koji im je obećao da će se videti za večerom, pa ih je doktor Pim poveo uz nerazmrsivo vijugava stepeništa i hodnike sve dok ih nije doveo u jednu veliku, svežu, polumračnu sobu. Kejt je samo nazirala krevet, stolicu, sto; onda je čarobnjak odgurnuo teške žaluzine i svetlost je linula unutra, a daleko ispod njih plavilo se more. Doktor Pim pokaza jedna vrata. „Ovuda se ulazi u drugu sobu. Odmorite se, oporavite malo. Doći ću po vas da vas povedem na večeru. Znajte da ste ovde bezbedniji nego igde drugde na svetu.“

S tim rečima se okrenuo i izašao.

Kao da je premor samo čekao da je se dočepa, Kejt oseti kako joj težina pritiska ramena pa sede na krevet. Samo još trenutak i prosto bi se skljkala.

„Onda ću ja u drugu sobu“, reče Majkl.

„Majkle...“

Okrenuo se na vratima.

„Htela sam da te pitam...“

„Znam, nisam rekao kralju Robiju za Vilamenu, ali...“

„Ma ne to.“ Htela je da ga pita oseća li i on prisustvo neke silne moći u tvrdavi, ali kad je pogledala brata u oči, osetila je jače nego pre tu novu, groznu udaljenost među njima, pa ga je upitala: „Šta nije u redu?“

„Ne znam na šta misliš.“

„Jesi li ljut na mene?“

„Molim? Ne! Naravno da nisam.“

Kejt je ćutala. Ćutanje se proteglo. Majkl je gledao u pod, a kad je progovorio, glas mu je zvučao drugačije. Bio je to sada njegov glas, stvarno njegov.

„Kad se služim *Letopisom*, proživim ceo nečiji tuđi život. Na nekoliko sekundi sve uspomene i osećanja iz nekog sasvim drugog života potpuno su moji. Trebalo je ranije da ti kažem. Ne želim da se to dešava, ali dešava se. Kasnije uglavnom ničega ne mogu da se setim. Kao da pokušavam da se setim sna.“

„Ponećeg se ipak sećaš.“

„Da.“

„Kad si mene vratio...“

Majkl je podigao pogled i kad su im se oči srele, Kejt je znala šta će joj reći.

„Onaj dečak u zvoniku koji je postao Grozni Magnus...“

Kejt je grlo bilo suvo kao papir. „Rafe.“

„Ti njega voliš.“

Kejt nije znala šta ju je više izbacilo iz ravnoteže, to što je Majkl uopšte to rekao, ili što je to rekao tako jednostavno i otvoreno. Onaj stari Majkl, koga je pre nedelju dana ostavila u Baltimoru, obilazio bi kao maca oko vruće kaše i u suštini bi dao sve od sebe da izbegne čak i da spomene nekakva osećanja, bilo svoja ili tuđa.

„Voliš ga. Znaš da je Grozni Magnus, znaš da je neprijatelj“, nastavljao je Majkl, „ali ga svejedno voliš.“

„Ne, ja...“ Kejt se obema rukama čvrsto držala za ivicu kreveta. „Ne volim... Grozni Magnusa.“

„Voliš Rafea, a on je Grozni Magnus. Njih dvojica su jedno te isto.“

„Zašto mi ovo govoriš? Šta...?“

„Ne možeš da ga spaseš. Moraš to da znaš.“

Sad je na Kejt bio red da obori pogled ka podu. Koliko god da ju je potreslo kad je Majkl tako objavio da je volela Rafea, dečaka koga je upoznala u prošlosti, sto godina pre, i koji joj je spasao život, postavši pritom Grozni Magnus, nijednim delićem sebe nije poricala da je to istina. Koliko je puta proteklih dana, uprkos tome što su skakali s jednog kraja sveta na drugi, uprkos tome što su ih progonili kričavci, uprkos tome što je Ema oteta – sklapala oči i zamišljala Rafeovo lice ili se prisećala kako je jurila s njim na krovu voza dok joj je vetar grizao obraze, ili kako je sedela s njim u dimljivom i prijatno toplom kineskom restoranu dok ju je učio kako da jede rezance, ili kako je plesala s njim u snegu i osećala kako mu kuca srce? Koliko je puta zapovedala sebi da prestane da misli na njega, da ga zaboravi, a onda ju je opet privlačila jednostavna uspomena na njegovu ruku sklopljenu oko njene?

„Jesi li rekao doktoru Pimu?“, upitala je.

„Nisam i neću, ali moraćeš da biraš, Ema ili on. Ne možeš da spaseš oboje. Moraćeš da biraš.“

Zatim se okrenuo i izašao iz sobe, ostavivši Kejt samu.

TREĆE POGLAVLJE

Zgnječeni list

„Znači možeš da zamisliš život ovde?“

Gabrijel je stajao u jednom selu u fjordu Rijkinka, dugačkom zalisku vode koji je zalazio duboko u guste šume na zapadu Norveške. Selo je bilo malo, svega tridesetak kuća ugneždenih između drveća i staklaste površine fjorda. Pored Gabrijela je stajala mršava seda starica krupnih plavih očiju. U jednoj ruci je držala štap, drugu je položila Gabrijelu na mišicu. Čekala je odgovor, zato je Gabrijel ponovo pogledao mirnu vodu, oslušnuo tišinu među drvećem.

„Prekrasno je. Spokojno.“

„Jeste“, rekla je starica, pa uzdahnula. „Bilo je.“

Svuda oko njih seljani su se kretali oko zgarišta kuća tragajući za imovinom koja bi se još mogla spasti. Mrlja tamnog dima lebdela je na nebu. Gabrijel i starica pođoše blatnjavom ulicom. Starica je štapom napipavala put kroz pepeo i ruševine.

„Mirijam i ja smo naravno bile postavile zaštitu, uobičajenu odbranu protiv vampira, vukodlaka i tako toga, ali to je bilo pre nekoliko desetina godina. Postali smo zaboravni, valjda. Mada nam ionako naše zaštite ne bi pomogle. Bilo ih je na stotine. *Morum kadiji*, bauci, čak i jedan trol.“

„Je li on bio ovde?“

„Ne. Rurk ih je vodio.“

„Je li išta rekao?“

Stara veštica se nasmeja oporo i gorko. „Oh, da. Nas je lično potražio. Rekao nam je: 'Vi ste nekad ustali protiv mog gospodara, zato vam se ovo dešava. Usudite se da mu prkosite ponovo pa neće biti ovako milostiv.' Rekao je da nas ovog puta Pim neće odbraniti.“

Gabrijel je ćutao.

Stara veštica se prekide i koščatom rukom zgrabi Gabrijela za mišicu. „Moćniji je nego pre. Osećam to.“

„Verujemo da još nema *Račun*.“

„Zato ima čuvarku, zar ne? Ima čuvarku *Računa*?“

„Da.“

Ženin stisak popusti kao da ju je izdala snaga. „Onda je samo pitanje vremena kada će ga naći. Posle toga ga ništa više neće zaustaviti.“

„To se neće desiti.“

Starica ga potapša po mišici.

„Reci Pimu da smo uz njega. Možda i nismo ono što smo bili pre, ali uz njega smo do kraja.“ Zastala je. „Htela sam da kažem da sam ja uz njega.“

„Primate moje saučešće zbog svoje sestre.“

Zahvalila mu je klimnuvši glavom, pa štapom pokazala ka ivici šume. „Otuda su došli.“ Zatim se odgegala ulicom, tapkajući štapom po blatu. Gabrijel ju je pratio pogledom.

Nije mu trebalo mnogo vremena da ustanovi gde su se Rurk i njegova vojska materijalizovali. Drveće je bilo poobarano u jednom velikom prstenu, a tlo spaljeno. Dobro, ali odakle su se stvorili? Gabrijel je znao da kad se prolaz zatvori polazište nikako ne može da se otkrije, barem ne nikakvim čarolijama. Ipak, on je imao tu prednost da nije

bio čarobnjak. Bio je, prosto-naprosto, čovek. Čovek koji je mnogo znao o biljkama, drveću i zemlji, pa je zato sad čučnuo i sa tla podigao jedan zgnječeni listić. Izgazile su ga mnoge čizme. Gabrijel ga nežno izravna na dlanu.

Nije prepoznavao taj list, ali znao je da gde god da je rastao, u ovoj šumi to sigurno nije bilo, što znači da je ovamo dospao na čizmi nekog iz napadačke vojske. Samo, odakle? Gabrijel je osećao da ako bi pronašao tu biljku, pronašao bi i Groznog Magnusa; a ako bi pronašao Groznog Magnusa, pronašao bi i Emu.

Za to mu je međutim bila potrebna pomoć.

Dva sata kasnije, osam hiljada kilometara ka jugozapadu, Gabrijel je išao jednom strmom stenovitom stazom. Sunce je zalazilo iza gora i bacalo duge senke preko njegovog puta. Nastupajuća tama nije brinula Gabrijela – on je put mogao da nađe i vezanih očiju. Uskoro je stigao do vrha grebena pa je stao gledajući dole u seoce koje je ležalo u planinskom prevoju. Za ovih petnaest godina otkako ga je Stanislaus Pim zavrbovao da se bori za poraz Groznog Magnusa i spasavanje troje dece, Gabrijel se na ovo mesto vraćao svega pet-šest puta i svaki put se sve manje osećao kao da se vraća kući.

Znao je da će mrak već potpuno pasti kad bude stigao do sela. Došao bi ranije, ali zlatni ključ koji mu je čarobnjak dao i koji mu je omogućavao da se brzo kreće širom sveta zahtevao je bravu ili ključaonicu, a njegovo ih selo nije imalo. Morao je da dođe kroz vilu u Kembridž Folsu, prestravivši pritom skoro nasmrt starog kućepazitelja Abrahama. Čim se oporavio, starac je po svaku cenu hteo da čuje novosti o deci, pa mu je Gabrijel ispričao, dok je gospođica Salou, kućepaziteljka kiselog lica, prisluškiivala iz kuhinje. Kad je